

det usorfonlige og afvisende Standpunkt under enhver Forhandling. Selv har han staaet fuldstændig hjælpeløs, han har aldrig stillet Vædringsforslag, hverken om det Ene eller det Andet, hverken Vædringsforslag eller Undervædringsforslag, hverken principalt eller subsidiært. To store Sager ere gaaede igjennem Folkethinget, ere blevne drøftede i Udvalget, og der har været et intelligent Mindretal til Forsvar for den ene Kunstfælle, uden at dette Mindretal har kunnet magte at fremsætte en eneste Vædring, principalt eller subsidiært, til Sagernes Behandling, og dog taler man om, at det er Flerpartens Skyld, at man ikke er kommet ind paa nogen særlig Forhandling. Det er noget af det besynderligste, vi have oplevet i parlamentariske Forsamlinger. Det ærede Medlem har jo konstateret yderligere, at han ikke magtede at stille noget Vædringsforslag. Han har kun kastet sig saa over et, saa over et andet Vædringsforslag, som han vidste, at Flerparten ikke gik ind paa, fordi de dels betød et andet Grundlag, dels Ingenting. Men samtidig dermed har han givet sig til at være Ordfører for en Faktor, der ligger udenfor denne Sal, og navnlig er han i Dag optraadt som Ordfører for den mageløse Smødefkommen, der er vist fra det andet Things Side. Jeg tillader mig i al Enfoldighed, at nedlægge en Indsigelse imod denne Del af det ærede Medlems Ordførerskab. Jeg tror, at han har taget noget Mere paa sig, end der er billigt, naar han ogsaa fører Ordet for Landsstingets Smødefkommen i denne Sag. Jeg tror, at jeg parlamentarisk er berettiget til at udtale, at da jeg læste denne Resolution — jeg er gammel i Politiken, jeg har Kjenndskab ogsaa til den Forhandling der ligger udenfor — sagde jeg til mig selv, at aldrig har jeg endnu set nogen Resolution fra et af Thingene, der i den Grad har været angribende mod det andet Things Handlemaade som denne; jeg sagde til mig selv, at en saadan Udtalelse staar lige paa Grændsen af, at man trækker Waaben mod hinanden. Jeg veed ikke, hvorledes man parlamentarisk, indenfor den Berettigelse, man har isølge Forretningsordenen, kan udtale sig paa en skarper, al Forhandling mere bortvisende, al Smødefkommen mere afvisende Maade, end det er ved denne Resolution, hvori det ene Thing i saadanne Udtryk træder op og giver et Vidnedsbyrd om Usorvarligheden af det andet Things mest indgaaende, omhyggeligste Overveelse af de Sager, som foreligge Rigsdagen til Forhandling. Vil det ærede Medlem nævne mig et eneste Exempel lige fra 1849 til i Dag fra Rigsdag eller fra Rigsraad, et eneste Exempel paa et Afstykke som dette,

hvis imødekommende Karakter det ærede Medlem her i Salen tror at kunne træde op som Ordfører for. Jeg beder det ærede Medlem paavise mig et eneste Afstykke, der blot tilnærmelsesvis har en Karakter som dette, som det ærede Medlem priser. Jeg beklager dybt, at Thingene skal tale i en saadan Tone til hinanden; thi det rækker desværre meget videre end til den enkelte Sag. Det er stillet til at sætte Bitterhed op ikke blot imellem Lovgivningsmagtens enkelte Faktorer — til Glæde maatte for Somme, men tilvisse ikke for mig — men det rækker ogsaa langt udenfor disse Sale, til at skabe Bitterhed inde i Befolkningen, thi naar Lovgivningsmagtens Faktorer tale i en saadan Tone til hinanden, saa føle Meningsstællerne paa hin Side og Befolkningen sig ramt gjennem dens Repræsentanter af dette Sprog, og de sige: Hvad ligger bagved? Hvad er Meningen? Hvad er Meningen med Udviklingen af Tilstanden her i Landet? Skulle vi fra Bitterhed, Strid og Splid gaa over til fyfift Handling? Jeg spørger det ærede Medlem, som berømmer Resolutionsens imødekommende Karakter, og som tror i Dag at kunne give sig til at være Ordfører her i Salen for denne Resolutions imødekommende Karakter, hvorledes han vil forsøge eller tror at kunne forme Forslag, som det er muligt at gjøre mere skarpt, mere angribende mod os, mere frastødende og al Forhandling og Overveelse mere afvisende end dette, eller om han ikke vil være enig med mig i, at dette Sprog staar lige paa Grændsen til Sammenstød, paa Grændsen af Overtrædelse af al Parlamentarisme og Brug af andre Waaben, saaledes opfattede jeg det. Det er derfor, at jeg siger, at hvorledes det ærede Medlem har røget sit Hverv som Ordfører for sit Mindretal her i Salen, ligger for os Alle, og det kunne de ærede Medlemmer afgøre indbyrdes, men har det ærede Medlem Dristighed til her at optræde som Landsstingets Ordfører for dets Smødefkommen, saa tror jeg, at han maa tage de Bemærkninger under nærmere Overveelse, som jeg her har udtalt. Naar det ikke havde været for ikke at bidrage til, at vi skulle ende med en Bitterhed, som ikke kan bære god Frugt til nogen Side, og mindst for det Land, for hvilket vi skulde arbejde, saa havde jeg naturligtvis været mest tilhøielig til — og at det var det Naturligste, føle vist Alle — at lade det Hele i Stykker og gaa hjem og sige: Der er Intet at udrette under den Ledelse. Det høiærværdige Medlem — om Forladelse, at jeg bruger et Udtryk, som han ikke kan lide — det høitærede Medlem for Middeifart (Monrad) har ønsket en anden Form,